MIATYÁNK / 03

Otthonod lehet!

Lekció: Lukács 15, 11-32.

Textus: Máté 6, 9 „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy…”

Felvezetés

Az előző istentiszteleteken megnéztük azt, hogy Jézus mit tanít az imádkozásról. Szó volt arról, hogy hogyan imádkozzunk. A mai istentiszteleten pedig elkezdünk magáról az Úri imádságról, a Miatyánkról beszélni. Ma pedig az imádság első mondatának igazából a feléről lesz szó: „Mi Atyánk…” Azonban ezt a megszólítást nem lehet szétválasztani, az egész mondatról leválasztani, de mivel annyira gazdag, ezért külön fogunk most magáról a „Mi Atyánk!” megszólításról beszélni, a következő vasárnap pedig arról lesz, hogy „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy…”

Otthontól az elszakítottságig

Amikor kislány voltam, nagyon szerettem az Édesapám lábára ráállni és úgy sétálni vele együtt. Ráléptem a lábára, ő megfogta a kezemet és úgy lépkedtünk együtt. Ilyenkor egészen más dimenzióban éreztem magam. Olyan érzésem volt, hogy most ő az, aki irányítja a lépteim, fogja a kezem és megyünk, lépkedünk arra, amerre ő szeretné. Lehet, hogy van nekünk is hasonló élményünk gyermekként, vagy lehet, hogy édesapaként így tanítgattad az első lépéseire a gyermekedet. Aztán amikor már nagyobb a gyermek, elkezdi megtenni a saját lépéseit és egyre messzebb merészkedik, már nem igényli ezt a szülői jelenlétet, úgy mint korábban. Emberi viszonylatban nézve azt mondhatjuk, hogy ez az élet része, hogy felnővünk, önállósodunk és már a magunk útját járjuk, mégis legyen bármilyen élményünk a szüleinkkel vagy az otthon érzésével kapcsolatban, mindannyiunk szívében ott van a vágy egy otthon után, ahol olyan mély és bizalmi kapcsolatot élhetünk át, mint amikor az apa hordozza a gyermekét.

Isten, amikor megteremtette ezt a világot, ilyen mély és szoros kapcsolatban volt az emberrel. Együtt sétált az emberrel az Édenben, úgy, ahogyan az Édesapa a gyermekével. Azonban ez a kapcsolat megszakadt, amikor Ádám és Éva úgy döntött, hogy szeretnének a saját lábukra állni, és már nincs szükségük Istenre. Ez az eltávolodás és az otthontól való elszakadás jelenik meg az istentisztelet elején felolvasott tékozló fiúról szóló történetben is. A fiú önállóságra vágyik, már nincs szüksége az Atyára, az otthonra, és elindul… Az Istentől való eltávolodásnak a következménye pedig a mi életünkben is ott van. Hiszen a vágy az otthon után mindannyiunk szívében ott van. Mindannyian vágyunk egy mély, bizalmas, őszinte kapcsolatra, mégis leginkább csak vendégként, idegenként érezzük magunkat sokszor még a saját otthonunkban is.

Hogyan lehet ismét otthonunk az Atyánál?

Amikor Jézus arra tanít bennünket, hogy úgy szólítsuk meg Istent, hogy „Mi Atyánk”, akkor egy egészen bensőséges szeretet-kapcsolatba hív be. Abba a bensőséges kapcsolatba, amiben Ő maga van az Atyával.

Nagyon bensőséges megszólítása Istennek, ahogyan Jézus megszólítja az Atyát. A hallgatóság számára egyáltalán nem volt megszokott, hogy Istent Atyának szólítsák, hiszen ez feltételezi azt, hogy akkor a gyermeke az, aki így szólítja. Ráadásul, ahogyan Jézus itt megszólítja Istent, ennél még mélyebb jelentéssel bír. Ugyanis Jézus korában arámul beszéltek az emberek és Jézus is arámul mondhatta el az imádságot. Az, ahogyan mi ma olvassuk, a görögből lett lefordítva Atyára, Apára. Arámul azonban az Abba szót feltételezhetjük, ami azt jelenti, hogy Apuci, Apácska. Márk evangéliumában találkozunk ezzel a megszólítással, amikor Jézus a keresztrefeszítését megelőzően, az Olajfák hegyén így imádkozik: „Egy kissé távolabb ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra. 36 És így szólt: Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.” Abbának a zsidó kisgyermekek szólították az Édesapjukat. Ha ebben az értelemben nézzük, akkor Jézus arra hív bennünket, hogy úgy szólítsuk meg Istent, hogy a „Mi Apácskánk”, a „Mi Apucink”. Ez a megszólítás azonban lehet, hogy sokunkban kényelmetlen és rossz érzéseket vált ki. Lehet, hogy akaratlanul is eszünkbe jutnak a saját édesapánkkal kapcsolatos rossz tapasztalataink, csalódásaink, sebeink. És ezért számunkra nehéz Istenre úgy tekinteni, mint egy Édesapára. Amikor Jézus Atyának szólítja meg Istent, nem egy földi édesapához hasonlítja őt. Sőt, ha visszaemlékezünk arra, hogy mi előzi meg Máté evangéliumában Jézus tanítását az imádkozásról, akkor ezt mondja: „Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jót a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérnek tőle?” Tehát a földi édesapák hiányával vagy tökéletlenségével szemben felszabadító és gyógyító módon Jézus egy olyan mennyei Atyáról beszél, aki egészen más logika alapján működik, mint egy földi apa. Gondoljunk csak a tékozló fiú apjára.

Tékozló fiúból örökös

Ennek az apának két fia volt, és a kisebbik úgy döntött, hogy szeretne elmenni otthonról, elkérte az örökségét és útnak indult. Ez akkoriban óriási tiszteletlenségnek számított, hiszen az örökség az édesapa halálát követően illette meg a gyermeket. Mégis az Édesapa engedi, hogy a fia elinduljon. A fiú kilép az Atyai otthonból, lelép otthonról, és a saját lábára áll. Azonban hamar tönkremegy az élete és elkezd vágyakozni az otthon után. Tönkrement az élete és ott a mélységben vágyakozni kezd az otthon után, de tudja, hogy már nem térhet úgy vissza, mint ahogyan elment otthonról. Elveszítette a jogát, hogy a család tagjaként térjen vissza, nem is számít arra, hogy egy béresnél több legyen. Az Atya azonban egészen másképpen fogadja őt, mint ahogyan arra számított. Elébe rohan és átöleli: „Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult,

és megcsókolta őt.” Semmit nem mondott a Fiú, már az Atya elébe rohant és átölelte őt. Az Atya jön elébe és hívja be otthonába, és visszafogadja őt. A tékozló fiú ismét otthon van. Ez az Atyai szeretet és befogadás akkori füllel hallgatva felfoghatatlan volt. Hiszen a fiú mindenét eljátszotta, ami az Atyáé volt, ezért neki már nem volt része a családi örökségből. Így hát valakitől el kell venni azért, hogy neki újból legyen öröksége. Akkor hogyan lett ismét örökös a fiúból? Valakinek meg kellett fizetnie… A nagytestvér örökségét kellett újraosztani. A nagytestvér, aki mindvégig otthon volt az Atya mellett, megfizette az árát a kisebbik testvér tékozló életének. A kisebbik fiú otthonra találásának ára volt.

Amikor ideköltöztem Dunaújvárosba, el kellett mennem a Kormányablakba, hogy új lakcímkártyát kérjek. Első alkalommal, amikor bementem ügyet intézni, nem jártam sikerrel, mert mint kiderült, nem volt elég az, hogy az új címemmel kitöltöttem az adatlapot, szükség volt egy papírra, ami azt bizonyította, hogy a lakás, amibe beköltözöm, az a gyülekezeté, hogy a gyülekezethez tartozom. Másodjára már magammal vittem ezt a lapot és akkor már az ügyintéző elkérte a korábbi lakcímkártyámat, elvette és kilyukasztotta (nem is adta vissza) és megkaptam a már új címre szóló lakcímkártyámat. Így lettem dunaújvárosi lakos. Nem tettem semmit azért, hogy megkapjam az új otthonomhoz való jogosultságot, de az igazolólap, rajta a pecséttel, elég volt hozzá, az viszont elengedhetetlen volt. Isten akkor tud Atyává, Apukává válni számomra, ha felismerem azt, hogy milyen messzire kerültem tőle, de Jézus Krisztusban Ő mennyire közel jött hozzám.

Jézus által mondhatjuk: Atyánk!

Az imádságaink sokszor azért olyan erőtlenek és céltévesztettek, mert valójában nem ismerjük Jézus Krisztust, az Atyának a Fiát. De csakis úgy válhat Atyánkká Isten, ha megismerjük Jézust, sőt a testvéreivé válunk. Ezt pedig akkor fogjuk tudni igazán mélyen megélni, ha felismerjük, hogy Jézus Krisztus mit tett értünk.

Atyának, Apának szólítani a világmindenség teremtőjét egy mélységesen nagy ajándék, aminek ára volt. Ez az ár pedig az volt, hogy Jézus, az egyetlen Fia, az egyetlen örököse lemondott az otthonáról és átélte a legnagyobb elszakítottságot az Atyától. Amikor a kereszten szólt hozzá, a legnagyobb fájdalmakat és mélységet élte át, Isten hallgatott. És ebben a csendben benne volt a világ minden bűnének a súlya. Ebben a csendben benne volt az én és a Te életednek is a bűne és szennye. Jézus, a tökéletes Fiú, a szeretett Fiú, akiben az Atya gyönyörködik, úgy, ahogyan egy szülő sem tud a saját gyermekében… meghal a kereszten. A tékozoló fiúban, távol az otthonától a disznók között, a moslékos tál mellett ülve nem volt semmi gyönyörűséges. Szerintem nincs olyan Szülő, aki tudna gyönyörködni ilyen állapotában a gyermekében. Szülőként, ha már láttad a gyermekedet testileg-lelkileg összetörve, akkor tudod, hogy mennyire fájdalmas így látni a gyermeked. Távol az atyai háztól ilyenek vagyunk mi is… Jézus Krisztus azért halt meg a kereszten, mert az Atya nem akarja így látni az életünket. Ezért a saját egyszülött Fiát engedte összetöretni. A tékozló fiú úgy kaphatta vissza az örökségét, hogy a nagyobbik fiú részéből

kellett adnia. Jézus életét adta, hogy nekünk életünk legyen.

Ha ez megérinti a szívemet, ha felismerem azt, hogy mennyire távol kerültem az Atyámtól, de Ő elém jött és ismét befogadott Jézusért, akkor egyre inkább megtapasztalhatom azt, hogy mit jelent Istenhez és az Ő családjához tartozni, mit jelent az Ő gyermekének lenni. Egyre mélyebben és őszintébben fogom tudni kimondani Jézussal együtt, hogy „Mi Atyánk…" Minél több időt töltök Istennel, annál mélyebben átélhetem a vele való kapcsolatot.

Amikor Jézus arra hív bennünket, hogy szólítsuk Istent Atyának, akkor arra hív, hogy érezzük otthon magunkat mellette. Ő mellette pedig teljesen önmagunk lehetünk. Ahogyan a kisgyermek rááll az édesapja lábára és engedi, hogy vezesse, olyan biztonságban érezhetjük magunkat a mennyei Atya közelében. Ebben pedig nem vagyunk egyedül. Nem véletlenül kezdődik úgy az imádság, hogy „Mi…." Ki ez a Mi? Ki tartozik bele? Mindenki, aki Jézus Krisztus nevében imádkozik Istenhez. Ebben a Mi-ben függetlenül attól, hogy valaki férfi vagy nő, fiatal vagy idős, mindenki a testvérem, aki Jézus Krisztus nevében imádkozik Istenhez. Gondoljunk bele, milyen nagy ereje van ennek az imádságnak, amelyet nemcsak mi mondunk el most itt, hanem szerte a világon több milliárd keresztyén testvér is elmond most, és már korábban, a történelem során is annyian elmondtak. Erre hív bennünket Isten, hogy ebbe csatlakozzunk bele.

Lehet, hogy nehéz ez a megszólítás számodra, lehet, hogy túl távoli vagy éppen túl közeli Istent így megszólítani, mégis bátorítson bennünket, hogy Isten megígérte, ha kérjük az Ő Lelkét, akkor Ő segít bennünket és megadja számunkra azt, hogy ki tudjuk mondani őszinte szívvel: „Mi Atyánk…" Ha ma csak ennyi az imádságod, hogy Uram, kérlek, segíts, hogy ezt ki tudjam mondani… akkor ez is rendben van, csak légy vele őszinte.